

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Medveczky Mihály (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Ligeti György (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. december 13-án kelt 19.P.27.615/2010/3. számú ítélete ellen a felperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A ... című napilap ...-i számának címlapján a felperes fényképével illusztráltan „...” főcímmel „...” alcímmel jelent meg írás.

A felperes keresetében olyan tartalmú helyreigazítás közlésére kérte kötelezni az alperest, amely azt jeleníti meg hasonló méretű betűkkel, hogy nem nyomoznak adócsalás miatt ellene és alaptalanul, hamis információk alapján vádolták meg.

Annak közzétételét is kérte, hogy a Vám- és Pénzügyőrség Közép-magyarországi Regionális Nyomozóhivatalánál semmilyen bűncselekmény miatt nem folyik ellene büntetőeljárás.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy formailag ugyan ismeretlen tettes ellen folyik a nyomozás, de abban a felperes cselekvőségét vizsgálják, így a tudósítás összhangban áll az adott büntetőeljárás aktuális állásával.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek (helyesen alperesnek) 22.500 forint + áfa perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 27.000 forint kereseti illetéket.

Az ítélet indokolásában ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, a 7. § (1) bekezdését, a 8. § (1) bekezdését, a 61. § (1)-(2) bekezdését, a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 2. § (1) bekezdését, a 11. § (1) bekezdését, a Ptk. 79. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12, 13, 14. számú állásfoglalását, valamint a bizonyítási eljárásra vonatkozó Pp. 3. § (5) bekezdését, a 4. § (1) bekezdését, a 163. § (1), (2), (3) bekezdését és a 206. § (1) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes által csatolt feljelentés és az ügyészség által kiadott tájékoztatás arra utal, hogy az ügyben nyomozást rendeltek el, és az is megállapítható, hogy a nyomozás alapvető tárgyát a felperes cselekvőségének vizsgálata jelenti. Gyanúsítást a felperessel valóban nem közöltek, de a megindult eljárás tárgyát egészen pontosan a felperes magatartásának vizsgálatát képezi. Így a cikk, illetve az alkalmazott címek lényegileg összhangban álltak az adott eljárás aktuális állásával, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet jogalap hiányában elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Perköltségigényt is előterjesztett.

A fellebbezésének indokolásában ismertette a cikkben és a helyreigazítási kérelemben írtakat, majd a Legfelsőbb Bíróság eseti döntései és a PK 14. számú állásfoglalása alapján kifejtette, hogy a büntetőeljárás jog szabályai szerint a természetes személy kizárólag akkor válik a büntetőeljárás alanyává, amikor a nyomozóhatóság közli vele, hogy milyen konkrét bűncselekmény megalapozott gyanúja miatt hallgatja ki.

A nyomozás ismeretlen tettes ellen indult és csak akkor folyik majd konkrét személy ellen, amikor ezzel a személlyel közlik a bűncselekmény megalapozott gyanúját.

Álláspontja szerint nem helytálló az elsőfokú bíróság azon hivatkozása, hogy a sajtószerv helyreigazítási kötelezettség nélkül számolhat be egy nem titkosított eljárásról, illetve a feljelentés tartalmáról.

Az ártatlanság vélelmére is hivatkozott, valamint arra, hogy a nyomozóhatóságtól származó irat tartalmát az elsőfokú bíróság úgy interpretálta, mintha az abban foglaltak alátámasztanák a cikk és az alkalmazott címekben írt állításokat. Kiemelte, a sajtószerv közléseivel nem fejezhet ki előzetes ítéletmondást, nem jelölheti meg bűncselekmény elkövetőjeként azt a személyt, akit ezzel még „csupán vádolnak”. Figyelemmel arra is, hogy a nyomozóhatóság eddig még ki sem hallgatta, ezért az általa kifogásoltak valótlan tartalmú állítások.

A Pp. 221. § (1) bekezdésére utalva azt is előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem is indokolta, hogy miért találta bizonyítottnak az alperesi tényelőadást.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helytállóan állapította meg a tényállást, amelyből levont jogi következtetésével és az így meghozott érdemi döntésével a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért azt a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság a következőket emeli ki.

A felperes helyreigazítási kérelmében és keresetében a ... című napilap ...-i számában megjelent terjedelmes cikk „...” főcímét kifogásolta és annak közzétételét kérte, hogy a „... - hamis információk alapján, alaptalanul vádoltuk a híres énekesnőt” továbbá azt, hogy Vám- és Pénzügyőrség Közép-magyarországi Regionális Nyomozóhivatala ellene semmilyen bűncselekmény miatt nem folytatnak nyomozást.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt azt hangsúlyozza, hogy a sajtó-helyreigazítási eljárás különleges személyiségvédelmi eszköz, amelynek alkalmazására csak a speciális szabályokban előírt módon és feltételek fennállása esetén van lehetőség.

A sajtóról szóló 1986. évi II. törvény (Stv.) értelmében mindenkinek joga van arra, hogy tájékoztatást kapjon szűkebb környezetét, hazáját, a világot érintő kérdésekben. A sajtó feladata a hiteles, pontos és gyors tájékoztatásról való gondoskodás. Azonban a sajtószabadság gyakorlása nem lehet korlátlan, nem járhat mások személyhez fűződő jogainak sérelmével.

A sajtóközlemények tartalmi helytállóságáért fennálló objektív felelősséget jelenti a helyreigazítási kötelezettség. A Ptk. 79. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy ha valakiről napilap valótlan tényt közöl, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel - a törvényben biztosított egyéb igényeken kívül - követelheti olyan közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlemény mely tényállítása valótlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, illetőleg melyek a való tények (helyreigazítás).

A Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalásában kifejtette, hogy nincs helye sajtó-helyreigazításnak, ha a sajtószerv valamely büntetőeljárás jogerős befejezése előtt a valóságnak megfelelően tájékoztatta olvasóit a vádirat tartalmáról, a nyilvános tárgyalásról vagy a nem jogerős büntető bírósági ítéletről, nincs olyan jogszabály, amely a büntetőeljárásról történő sajtótájékoztatást a jogerős ítélet előtt kizárná vagy korlátozná. A sajtószervet a sajtó-helyreigazítási perekben egyébként terhelő, a valóság bizonyítására vonatkozó kötelezettség nem terheli abban az esetben, ha a valóságnak megfelelően közli a vádirat, a büntető bírósági tárgyalás, a nem jogerős büntető bírósági ítélet tartalmát, köztük a vádlott védekezését.

Ha a sajtóközlemény megfelel a büntetőeljárásban keletkezett iratok, a vádirat, büntető ítélet tartalmának, azt valósághűen ismerteti, a sajtó-helyreigazítási kérelem sem vezethet eredményre.

A bírói gyakorlat az állásfoglalásban rögzítetteket kiterjesztően értelmezi, így ha a tudósítás a tényeknek megfelelően tükrözi az adott eljárás anyagát és annak állása szerint tájékoztat, nincs helye sajtó-helyreigazításnak.

A sajtószerv ebben a helyzetben úgy teljesíti a Stv. 2. § (1) bekezdésében és a 3. § (1) bekezdésében meghatározott feladatát, hogy tájékoztatást nyújt arról, hogy az ügy milyen stádiumban van, közli az addig feltárt tényeket, illetve a meghozott döntést (BH 2002/432.). A sajtószervnek csak azt kell igazolnia a perben, hogy a közlés az eljárásban rendelkezésre álló adatoknak, iratoknak megfelelő és hiteles volt. A közöltek valóságtartalmának alátámasztására a sajtó bizonyítási kötelezettsége nem terjed ki, mivel a valóság feltárása arra az eljárásra tartozó kérdés, amely az adott szervezet hatáskörében, a rá vonatkozó anyagi és eljárási szabályok által meghatározott keretek között kerül lefolytatásra.

A Legfelsőbb Bíróság Pfv.E.20.630/2004/2. számú határozatában is rámutatott, hogy a PK 14. számú állásfoglalás és a fenti elvi határozat értelmében a sajtószerv a hatóság által értékelésre kerülő iratok valós tartalmáról helyreigazítási kötelezettség nélkül tudósíthat.

Megállapítható volt, hogy az alperes a felperes elleni feljelentésről annak tartalmával egyezően tájékoztatott, ezt a Vám- és Pénzügyőrség Közép-magyarországi Regionális Nyomozóhivatalának tájékoztató irata megerősítette, igazolta, hogy az adócsalás vétség elkövetésének gyanúja miatt a felperes tevékenységét vizsgálják. Ezzel az alperes eleget tett bizonyítási kötelezettségének, így sajtó-helyreigazításra nem kötelezhető.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntése megfelelt a sajtó-helyreigazítási eljárásra vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, a kialakult bírói gyakorlatnak, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla helyes indokaira utalással helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 78. § (1) bekezdésének megfelelően határozott, amelynek során figyelemmel volt a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-ában foglaltakra.

Budapest, 2011. április 5.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő